

சரவணாதேசிகர்

அருளிச் செய்த

வீட்டுநெறியுண்மை:

ஒருபாவுண்மையுபதேசம்:

பஞ்சாக்கரவதுபூதி.

உபதேசசித்தாந்தம்.

முத்தி முடிவு:

'ஒருபா வொருபது:

இவை

கனம் பொருந்திய வித்துவான்க

ளாகிய

திரு. விசாகப் பெருமாவளியர்.

திரு. சரவணப் பெருமாவளியர்.

கற். குமாரசுவாமி கவிராயர்.

இவர்களால்

பரிசோதித்து அச்சிற் பதிப்பிக்கப்

பட்டன.

. சிறப்புப் பாயிரம்.

காமரு நலஞ்செறி கல்வியுஞ் செல்
 வழு—மாமிரு பொருளுமிக் கமைந்
 தொளிர் காஞ்சியி—லெங்குந் தம
 துசி ரொய்திய வறம் வளர்—செங்கு
 ந்தர்குலத் திடைத் திருத்தக வுதித்
 தோன்—நிருவாவடு துறைச் சிவஞா
 நதேசிக—னருளாலொரு மொழி—
 யரும்பொரு ளறிந்தோன்—புகலு
 மத்தேசிகன் பொற்பத முடிபுவிந்
 —தகமகிழ் கச்சியப்பவாரியனாற்—
 பதிபசுபாசப் பண்பிவினத் தெளிந்
 தோன்—றுதி பெறு சிறப் பொடு
 சுவர்க்கபுரத் துறை—தவப்பிரகாச
 சற்குருவருளா—லுவப்புறுபஞ்சாக்
 கரநிலையுணர்ந்தோன்—நிருப்போ
 ருர்வருசிதம்பர தேவன்—றரப்பெ
 றுமுத்தி முடிவு தேர் தவத் தோன்
 —மாநந் தனமண மல்குமக் காஞ்சி
 யி—லாநந்தருத் திரோ சற்காலயஞ்
 செய்—தக்கச்சியப்ப வையனா லணி
 வளந்—தொக்கவண் டிவிடு தூதும்
 பதிற்றுப்—பத்தந்தாதியும் பகர் க
 ழிநெடி லும்—புத்தமிழ்தெனச்சுவை
 யுறப்புகல் வித்தோன்—வவரித் தவரி

இறப்புப் பாயிரம்.

மாணென் மாழாந் திடுமெவன் — ய
 வலித் தவலிச் செய்யும்பவ வரந்தைதீர்தர
 —வுன்னருந் தத்துவ வுணர்வுதந்தர
 ண்டோன் — பன்னுசீர்ச்சரவண பவ
 தேசிகன்சீர் — செறி தருவீட்டு நெறி
 யுண்மையுமுயர் — வண்மைசேரொரு
 பாவுண்மை யுபதேசமுந் — துரிசறு
 பஞ்சாக்கரவகுபூதியு — மாசறு நயவு
 பதேசசித்தாந்தமுந் — சித்த நிவலி த
 ரு முத்திமுடிவுங் — கருவே ரதச்செ
 யு மொருபா வொருபதுந் — தன்ன
 துபவத்திற் - சார — வுன்னுமிப் புவி
 யினோ ருயவருளினனே.

வாக்கு மனக் கெட் டாத வான்
 பொருளே யென்பவத்தை — நீக்கிய
 ருள் சுரக்கவே நிவலிந் து — பரர்க் கு
 ட் — சரவணனென் னோர்நாமந் தா
 ங்கிவந் துவீட்டை — விரவு மருளால்
 விளக்கிற்றல்.

இப் பாயிரம் இந்நூ லாசிரியர்
 மாணுக்கரும் — ஈ. மணியப்ப முதலி
 யார் குமாரருமாகிய கச்சபாலய மு
 தலியார் செய்தனரென்றறிக.

விட்டுநெறியுண்மை

காட்டு நெறி விகடசக்ர கணபதி
தாள்கதியருளேகம்பலாண—ரிட்ட
ருட்டாள்காமக் கோட்டத் துழை
தன்னிலங்கொளித்தா ளெழிற்சுமா
ர—கோட்டமுறை குமரனற்று ண
ந்திமத் திருவர் பொற்றுள் குழை
ந்துபோற்றி—விட்டுநெறியுண்மை
யிவண் விளம்புவனிங் கவரருளின்
விளக்கங்கொண்டே. இதுவழிபடு
தெய்வ வணக்கம், குருவே துவணம்

பொன்னடி புவியிற்றோயப்பொ
லிதரு மழுமான்பால—மன்னுலோச
நங்கரந் துவளங்கெழு துறைசைமே
வி—யென்வனயாள் கச்சியப்ப வெ
ழிற்சுரு நாதா வென்னுட்—நின்னு
பாசங்க ணீக்கித் துயரில்லீ டருள்
செய்வாயே..... க

என்றடி பணிந் துவாழ்த்தி யிரந்
துளமுருகியேத்து—நன்றியில் பா
வியே ரகு நலனுற வருட்கண் சாத்
தித்—துன்று பாசங்கள் போக்கித்
துயரில்லீ டடையு மாறு—வென்றி
கொள்கருவண தன்னால் விளங்குற வ
ருளிச் செய்தான்..... உ

தத் துவந் தெரிந் து நீக்கித் தனிம
வங் கண்டு போக்கி—யொத் திடு மு
வண் யுணர்ந் தங் குணர்த் துபே ரரு
வந்நோக்கிச்—சுத்தமாமருளி ற்போ
தந் தோன்றிடா தடக்கிற்றேன்று
—மெய்த்தபே ரின்பமேயாய் மேவு
நீய துவீடென்றே ரு..... ந.

கருவியு மலமுங் கண்டு கழற் றிடு
மாறு மேலு—மருவுயி ரருளுங் கண்
டு வயங்குணர் வடங்குமா றுந்—பெ
ருகுபேரின்ப மேயாய்ப் பிறங்குவீ
டடையுமா றுந்—தெரிதர் வருளவே
ணடுந் தேசிகரவெனத் தெரித்தான். ச

சேர்ந்த தத்துவங்க ளெல்லாந்
தெரிந் திடாவுவியவற் றை—யோ
ர்ந்தறிந் திடுவையே யாதலா லுன
க்குவேறுய்ச்—சார்ந் திடுஞ் சடமே
யென்னத்தனித் தனிக்காண்டி யெல்
லாந்—தீர்ந் துவண் விட்டுநீந் கிச் செ
ழிந் திடா தகன்று போமே..... ந.

கருவியைச் சடமென்றோர்ந் து க
ழன்றநின் வடிவேதென்னப்—பெரு
குபே ரிருளேயன்றிப் பிரிந்தெவண்க்
காணே னென்ற—யரியமைக் குழம்

புபோல வநாததொட்டின்று காறு
—மருவிநின் றுவண்மறைத்த மலம
து காண்டிநீயே..... கா.

என்வனயான் காணேன் கண்டே
னிருண்மல மென்றாய் கண்ட — நின்
னுருவறிவே யன்றோ நீடுமவ் வறிவா
ய் நின்றேற—பின்வனயம் மலத்தைப்
பார்நீ பிநிந்துபேர முவனவிட் டின்
றே—மன்னுபே ரொளியின் முன்
னர் மருவிடா விருளே போல.. எ.

செறிந்திடுமிருளே யாய் முன் செ
றிந்தவன தெரிக்க நின்வன்—யறிந்தி
டு மறிவே யாய்ப் பின் னமைந்தவன்
யாதலாலே — பிறிந்திடு மிருளு மல்
லி பிவனயறி யறிவுமல்லி—மறிந்தி
டையிரண் டலாமல் வதிந்த துன்வடி
வங்காண்டி..... அ.

முன்னநீ மலமென் றோராய் மொ
ழிந்திட வதவனக் கண்டாய்—பின்
னுநீ யறிவென்றோ ராய் பேசிய பி
ன்புணர்ந்தா — யுன்னது சுபாவ மீ
தே லுவனயறி வருவென் றோர—ம
ன்னுநிற் றுள்ளாய் நின்று வயக்கிய
தருளென்றோரே..... கா.

விழியொளி கதி ற்திக்குன் விளங்
குமக்கதிரோயாய வ்—விழியொளிய
டங்கிநிற்கும் விமிதம்போற் சதகத்
தென்ன — மொழி தரு முன துட்
டோன்றி முழுத்துபே ரருளே யா
க—மொழியுமுன் றனது போத மு
விரத்திடா தடங்கு மன்றே... ய.

அருளி லுன் பேரத நீங்கி யசை
வறநிற் றலாலே — பெருகுபே ரின்
பு வெள்ளம் பிறங்கிடு மதனுண் முழ்
கணவிரி தரு ஞாந ஞெயும் விளங் கு
று ஞாதாவென்ன—வுரை தருமவைக்
ணிங்கி யொன்று பட் டிறைதல் வீ
டே..... யக.

என்றெவனத் தெரித்தவாசான் ற
வனயெனக்கைய மின்றி — யின் றுநீ
புகாத்த வெல்லா மதுபவ மான வி
ப்புரற் — றுன்றுபே ரின்ப வெள்
ளந் துவிந் து முப் புடியு நீங்கி —
யொன்றுபட்டுறைய வென்றற் கு
பாயுமே தருள்வாயென்ன... யஉ.

மங்கையொர் விடவணக் கூடிண்
மருவுறுதானு மின்பந் — தங் குறக்
கூட்டும் பாங்கி தானு நாயகனு யி

ன் றிப்—பொங்கிடுஞ் சுகம் போ வி
 ன்பம் புணருநீ தானு நின்வண் —யங்
 குணர்த் தறிவு மின்பு மகன் நகலா
 து போகம்..... யங்

பாதுவின் முழ்குங் கண்டான் பா
 ரிலொன் றறியா தாகித் — தானது
 வாயே நின்று தவணியிழந் திருத்தல்
 போல — மோந வாநந்த வெள்ளமு
 ழ்குநீ யதுவேயாகி—நீ நிவண் யிழத்
 தியீதே முப்புடி நீங்குபாயம் யசு

என் றருள் செய்தான் கேட்டங்கி
 டைவிடா ததைச்சிந்தித் து—நன்று
 றத் தெளிந்து நிட்டை நணுகிப்பே
 ரின்ப வீட்டி—லொன்று பட்டுறை
 கிண்டுறனுக் கையமொன றுதித்துத்
 தாக்க—வென்றிகொண் ஞாநாசான
 ல் விலக்கிட வுளத்தி லெண்ணி, யரு

இன்பவீ டதவண் யெய்தி யிறை
 வனாயே நிற்பேற்குத் — தன்பிலா
 விறைவவண் ப்போற் சொல்லிடு ஞா
 நமெல்லாம் — வன்புறு தொழில்க
 ளெல்லா மருவிடா திருத்த லென்
 னே—பின்புறு மையமீது பெயர்த்
 தொழித்தருள்வா யென்ன..... யசு

உனது சத்திக ளநந்த முள வவை
மறை மலத்தின் — றனது சத்திகளு
மன்ன சாற்றுபேரின்ப வீட்டை —
நிவணமறை மலத்தின் சத்தி நிகழ்த்
துமென்னருளர் னீங்கப் — பிவண
யொளி ரின்பவீட்டைப் பெற்றுவி
ற்றிருந்தாய் நீயே..... யள.

மற்றுள மலத்தின்சத்தி மாய்ந்தெ
லாத தொழில்கண் ஞானம் — பெற்
றிடவேண் டனயோர்கம் பெருமணி ம
ந்திரங்க—ண ர் நவஞ் செபந் தியான
நற்குளி மருந் திவந் றுந்—சொற்ற
நூன் முறையே செய்யத் தொலைந்
தவைபவண் துமெய்யுதம்..... யது.

மலத்தின் சத்திகளுன் சத்தி யவண்
த்தையு மறைந்த னீங்கி — நலத்த நி
ன் சத்தி யெல்லா நதுவகியோங்குந்
வாழ்ந்தாலும் — பலத்திவண் யுடை
யதன்றுபயனில்பொய்ம்மாயை வா
ழ்வாஞ்—சொலத்தகா நலத்தவீடே
துகளின்மெய் யின்பவாழ்வே. யகூ.

நின்னது போதங்கொண்டே நிக
முநின் ரொழில்கண் ஞான — முன்ன
துபோதம்போன லோங்குபே ரின்

பலீடாந் — துன்னு முன் போதம்
போக்கித் துயரில் பே ரின்ப வீட்
டை — மன்னலே யான்மலாப மற்
றைய வெலாம லாபம்..... உய்

என் றென தையந் தீர்த்த வெழி
ற்குரு நாதன் பாத — நன்று ரப் பி
ணிந்து போற்றி நாயினே வியந்
தீர்ந்து — வென்றிகொ ளின்ப வீட்
டை மேவிவாழ்ந் திருப்பன் வீடு —
குன்றுரு தளித்த ஞாநக் குரவனீ டே
ழிவாழி..... உக

எ ற்குறு பாசம் போக்கியிடொர்
ழித் தின்ப வீட்டி — நி ற்குமா றரு
ளிச்செய்து நிவர்பெறு முறையி னு
ண்ட — க ற்குநர் லொலி மிக் கோங்
கா வடு துறைக்கச் சயப்ப — சர்க்குரு
பாதம் வாழி தழைத்தனனே னருந்
ம் வாழி..... உஉ

ந் தொளி ருண்மை வீட்டு நெறி
யிதை ஞாநாசானு — லோதுறக் கே
ட்டுச் சிந்தித் துண்மை யைத் தெ
ளிந்து நிட்டை — தீதறத் தாமதா
யே செறிந் துளோர்க் கன்பு செய்யு

மேதமி லடியர் வாழி யியம்பிந்
தா லென்றும் வாழி..... உந்,

ஒருபா வுண்மை யுபதேசம்.

எவனயொழித் தொளிர் பேரின் ப
வீடுதவிடு முவண்வவண் க்குஞ்சர முகவ
வண் பிதைறஞ்சுவாம்; விநாயகன் முதி.

முத்தி தனில நித்தியங்கண் டாசை
யற்றோன் முதற் குருவாற் சமைய ந
டை தருக்கம் விட்டுத் — தத்துவமு
மாணவமுங் தீழ்ந்துநீர்நே தவலவ
னென் லருட் டெரிவாற் றவலவனெ
ன்னன் — மெத்தும மதை யிற் பிரம
மென்ன லீங்கி விளங்கறிவினென்றி
விவண் யற்றோங்கின்பத் — தொத்த
கவாய்த் — தான நவாழ்ந் திருப்பனி
திவகொளி ரொருபா வுண்மை யுப
தேசமாமால்..... க.

திருவாவடு துறைக் கச்சியப்ப சு
வாமிகள் உபதேசித்த முறை யிற்
செய்த — வீட்டுநெறி யுண்மையும் —
ஒருபா வுண்மை யுபதேசமும் — முற்
துப் பெற்றன.

பஞ்சாக்கர வதுபூதி:

பஞ்சாக்கர வதுபூதியைப் பரிவா
வஞ்சகரவ னடிபணிந் துரைப்பாம்:

பூமேலயனும் புவிபுளந் தோனாந்
—தாமேல்கீழாத் தமதுருமாறித்—
தேடியு மறியார் திகைத் தனந் நிற
ப—நீடிய சூழ்கூட ராய்நிமிர்ந் தோ
ங்கி—வேத முடிவி லும் விளங்குபிர்
தமது—போத முடிவி லும் பேரு
ந் தும்பேரொளி —மும்மாயையினு
ண் முழுத் துலகவணத் துந்—தம்மான
டத் துஞ் சதுர்கொ டிருந் து—மூர்
பேருருவமொன்றிலையேனாங் —கா
ருர் முகின்மீக் கண்படை கொள்ளுஞ்
—செம் பொன் மாமதில் சூழ் சிறப்
பிற்பொவியு—மம்பர்மாதாளைத் தழ
கிய திருச்சிற — நம்பலதேவ ரளவி
லாருயிர்கட்—கிம்பர்விதேவு மெழி
ற்பதிபதியா—வவப் பெரும் புகை
யை யகற்றியின் புளிக்குந்—தவப்பி
ரகாச னெனும் பெயர்சாத்தி—யஞ்
ஞாநந்திர் த் தழிவில்லீ டுதவு—மெய்
ஞ் ஞாநந்திரு மெனியாகக்கொண்—
டென்போற் புவிபி லெழுந்தருளி

யதை—யன் பொடு காணு தடிய னு
 ட்கரவால்—வன்புளம் வைத்தே மன
 ன்குழைந் தவரி—னன்பிணாதேத்திய
 த்றிந் தறியான்போல்—வகாவினா
 தளிக்கும் வள்ளலா தலினு—லருகுற
 வுழைத்தங் கருட்கணு ளைக்கி—யித்
 யத்து நாட்டத்து மென்றன் சிரத்
 தும்—பதிவித்துப்பா தம்பழவின
 னா திக்—கருமலமா றக் கடைக்கணி
 த்தருளி—யுரிமையி ற்பவமகற் றுண்
 மையைக் கேளென்—தைந்தெழுத்
 தாகமமண்ண லருமறை--யைந்தெழு
 த்தாதிபுராண மவனத்து—மாநந்தத்
 தாண்டவமாறு நகன்ற—மோநநன்
 முத்தியுமைந்தெழுத்தென்றும்—யா
 து மொன்று மறிந்தில ராயினு—
 மோதுமைந்தெழுத்துள்ளுணர்வார்
 க்குப்—பேதமின்றியவரவருளத்தே
 —மாதுந் தாழு மகிழ்வர்மாற்பேற
 ரோ—யென்றுமுன்மேலொரியம்பிய
 வதன—லொன்றும் பிறப்புகற் று
 ண்மையைந்தெழுத்தென்—தைந்தெ
 ழுத் ததுபவ மடியேற் கருளி—வெ
 ந்துயர்ப்பி றப்பற வீடுதவினா—

ஸ்ரீநாம வளமுள்ளோர் உவ்வதுபவத்
 தைப்—பன்னு தும்பஞ்சாக்கரவனுபூ
 தியென்—நிருள்பவத் துன்பையிட
 ருறநாறித்—தெருள்விட்டின்பைத்
 தேடுவர் கேண்மின்—சிவாய நம
 வேனச் செப்புமைந்தெழுத்திற—ற
 வாதுறு பொருள் கவசச் சாற்றிடி
 வைவதாம்—சிகாரஞ் சிவமே திருவரு
 ள்வுகாரம்—யகார வக்கரமே யான்
 மாவாரு—நகாரந் திரோதை நவின்
 மல மகாரம்—பகாத விப் பொருள்
 களின் பண்புகளுரைப்பி—எநாதிபு
 நித்தமு மறைதருமருபமு—முனாவி
 யாப்கமு முயர கண் டிதமு மா—
 யொன்று யொருகொத் தாயுறையு
 ம் மதி—என்ற யவ்வென நவி லுறு
 மானமா — மவ்வா மலத்தின் மறை
 வுறலாலே—நவ்வாந்திரோதை நற்
 ருரகமாய்த்—பொய் மெய் யெனவு
 மெய் பொய் யெனவு — மையுற மா
 ருக் கருதிடு மதனாற் — செநந் மர
 ணத் திருக்கினிற் பட்டந்—கின லு
 றுமவையா விடருறுகாலு—விளங்
 குறு சிவபுண்ணியமே விடலால்—வி

ளங்கருள்சிவமு மேலிடுமவையுள்—சி
 வ்வாஞ் சிவத்தின் மவ்வாமலமும்—வ
 வ்வா மருளினவ்வாந் திரோதையு—
 மொடுங்கிடும் யவ்வென வுரையுரான்
 மாவு— மொடுங்காவவ் வருளுடனே
 யொன்று—மக்கரமூன்று மடங்கிட
 நின் ந—வக்கர மருள்சிவ மாகிய வசி
 யா—மிப்பொருள் கட்கிங் கியை பு
 று முவமை—செப்புறு பாது திகழ்
 கிரணங்கண்—விளக்கிரு ளாக விள
 ம்புவ ரிவையுட்—களக்குறு மிருளி
 ற் கலந்தறி யாக் கண்—விளக்கொ
 ளியாற் பொருள் வேருக் கரணு
 —முளக்கிரணத் தொடு பாது வுதி
 ப்பி—னிநுட் புகை பாது விடத்தி
 லொடுங்குந்—தரித்த விளக்கின் சத்
 தியக் கிரணத்—தொளித் திடுங் கண்
 னு மவ்வுயர்கிரணத்திற்—களித்து
 டனென்றுய்க் கலந்த துவாரு—முப்
 பொரு ளுள்ளிட முகிற்கிரணத்தோ
 —டொப்பிலி பாது வொளிர் தரு
 நின் றே—பாது சிவம்புகர்கிரணம த
 ருளா—முனமில்கண் ணுறா தருமான்
 மாவாம்—விளக்குத்திரோதை விள

ம் பிருண்மலமா—மளக்கருமிப் பொருளாவைப் படியுட்—சிந்தவண் செய்து தெளிந்திடுமேலோர்—பந்தவண் போய்ப் பரமாய் வாழ் குவலோ.

சுவர்க்க புரந் தவப்பிரகாச சுவாமிக ளுபதேசித்த முறையிற் செய்த பஞ்சாக்கர வதுபூதி முற்றியது.

—பயபா—

உபதேச சித்தாந்த விளக்கம்.

சீராரு ளுபதேச சித்தாந்தக் கட்டவணையத் தெளிய வாராய்ந்—தேரார்செந்தமிழ்யாப்பி லிசைப்பதனுக் கிடையு றென்றின்றி முற்றக்—சுரார்தோ டொன்றி ரண்டு செவிமுன்றுமதநால் வாய்க் குலாவு மைங்கைக்—காரார் குஞ்சர முகத்துக் கண்பதி செந்தரமகாத்தாள் கருத்துட் கொள்வாம். காப்பு.

அரனருளர் ரடிநிவணவா மன்பா னெஞ்சே யம்பிகையின்பரு ளடியு மகத்துட் கொள்வாம்—வரமுதவைங்கரனார் பொற்பதமு மாறுமா முகஞ் சருட்பதமும் வணங்கி வாழ்வார்

திரமுது மாநந்தி முதற்குரவர் பெரு
 த்ருள் சிவஞான தேவ னற்றுள் சிர
 மேற்கொள்வாம்—பரமுதவெங்கச்
 சிவப்ப குரவன்னுடும்பணிந் திடுவாந்
 திணிந் தவிருட்பகைவெவ்வாமே. க.

எப்பொருளுந் தானு யொப்புயர்
 வொன்றின் நியிருந்த தன் பூரணத்தி
 னிடைத்திரண்டு தானே—யொப்ப
 ருஞ்சீ ரருள் வடிவு கொண்டு பாச
 மொழிப்ப லென வுபதேச சித்தாந்
 தத்தின்—மெய்ப்பொருளிங் கென
 க் கருளிப் பாசம் போக்கி மேவுசுகா
 தீ தநில விளக்கியாண்ட—சிற்பரன
 ற் றிருப்போருர் வாழு மெங்கள் சி
 தம்பர தேசிகன் மலர்த்தாள் சென்
 னி சேர்ப்பாம்..... உ.

பாசமது சடமாகும் பசுவை நோ
 க்கிற் பகர்தருதற் சுதந்தரமின் றி
 வற்றைக் கூட்டி—நேசமுறத் தொ
 ழிலறிவு கொடுத்த லாலே நிகழ்த
 லெலாம் பதிசெயலென் னுணர்ந்த
 மேலோர்—பேசுருமில் வுபதேச சித்
 தாந்தத்தைப் பெரும் பிழைப்பாட்
 டினிற் பதித்துப் பிதற்றும் பொல்

லா—நீசனென வெவண் யிகழ்த வில
 ரொன்பா லு நிகழ்த லெலாஞ் சிவன்
 செய லாய்த் திகழ்த லாலே... ந.

வெந் துயரப் பவக்கடவி லழுந்து
 மென்வண் விராவி னெடுத்த துயர்வீ
 ட்டி லிருத் துமிந் த—வந் தமுறு முப
 தேச சித்தாந் தத்தை யாசையினெ
 ன்புன்சொல்லி னகத்தி ற்சேர்த் துப்
 —புந் தியொடு நாணமிலா துரைக்க
 லுந் தேன் புக லுயிர்கட் கருள் புரி
 மேலோ ரொன் மேலு—முந்தரு ளா
 ந்பொருட் பெருமைகண்டு பாட்டி
 னுறு சிறுமை காணும லுவந்து கொ
 ள்க. .... ச.

வேறு. ஆன்மாக்கடம்மைமுத்திவி
 டவேண்டி மநவாக ககன்றவருட்சத்
 தியேயருண் முதலாநான்குந்—தான்
 மேவுந்திருமேனியெனவெடுத்தா ளா
 நாசாரியாய்ப் பிவினப் பிறவா தொ
 ழிமுடிவாம்பிறப்பி—லாளுந் தசாத
 நங்க ணன்கு மொரு வடிவா யடைந்
 தசரீடனுக் கருளா லதுக்கிரகித் த
 ருளித்—தானுக்குமம்முறையைச் சா
 ற்றிடி னிவ் வுலகிற் றரும வைத்தி

யன் பிணிதீர்த் தருண் முறையாயிடு
மே..... நு.

தரும மருத்துவ னொருவன் பிணி
தவின நிச்சயித்துத் தருமருந் தித்த
வணத்திநத்தின்மேற் கொடுப்ப னெ
னவே — பருவமது பார்த்திடினு நா
விழுதன் முதலாம் பருநோயற்கக்
கணமேபெருமருந்தீந் தொழிக்கு—
முரிமையைப் போற் றீவர பக்குவ
ற்கோ ராண்டே னுழுறுபருவம் பா
ர்த்திடினு முய ரதி தீவரனுக் — கரு
மைபெறிவ்வுபதேசசித்தாந்தம்போ
தித்தவன்பவநோய் கண்டகணத் தக
ற்ற வருள் வழக்கே..... கூ.

அரிய விந்த வுபதேச சித்தாந்த
விளக்கத் தலதுபவந் தவிர் மார்க்க
ம் பிந்தியலையோ வென்னி — னொரு
வனுக்குப் பாதாதி கேசபரி யந்த
மருத் தெழுதீப் பற்றியெரிந்திடின
தவின யொழிப்பப் — பெரியமடு வி
னுண்முழ்கி னலது சிணுநீர் பெயர்
ப்பரிதக்கணத்ததுபோற் பேரதிப
க்குவற்கிங் — குரிய வகண்டா கா
ரூர்நமிம் மார்க்கத்தி லுதித் தொழி

க்கும் பவம்பிந்தின் விரைந் தொழி
த்தவரிதே..... எ

இந்த வயருபதேச சித்தாந்த மா
ர்க்கத் தெழிலரு டோன்றிப் பவத்
தை யொழித்த வெவ்வா றென்னிற்
—சந்தமுறு மருட்கூரவன் நிருமுன்
ர்ச்சற்கீடன் றகூமலர்த்தேனே றட
ளிபோற் றரை முழுதுந்தேடி—வந்
தடைந்து கண்ட கண்ட கணத் தின்
மனமகிழ்ந்தென் வாழ் முதலே தார
கமாய்நேர் சிவமே யென்னு—சிந்
தை தனிலருள் சுரக்கும்படி நடந்து
கொண்டிதேவரீர் வினவியது செப்
பிடுமி னென்னு..... அ

வேறு நாரூர் நானாவி தமாய் வுல்
கமேது நவி லுலகந்—தானாருடைய
தென் றன்கஞ்சார் ற்றுஞ்சநநமரணங்
க—ளானாது ற்றவாறே தீதக லும் வ
கையே தருளுருவாங்—கோணே நா
யே ற்கின்புறநீ கூ றல்வேண்டுமென
வினவி..... கூ

பின்னும் வினவும் பிரதமத்திற்
பேயே னா னொன்றபடி—மன்னுங்
குருவே யெவனக் கரட்டின் மந்தை

நான்கு மடியேனே—யுன்னி யுரைப்
பேனெனவாசா னுவந்திங் குவனயங்
கைக்கனிபேரந்—பன்னியறிவித் தி
டுவ னன்றாய்ப் பார்த்தக்கடவை பெ
ன்றோதி .....

ய. வாசாரார் கமலச் சேவடியை வயங்
கச் சூட்டி மத்த கத்திற்—சீரார்
த்தந் தவன யமைத்துத் திகழுமநுட்
பார்வையினோக்கி—நேராயிங்குத்
தோன்றிடுவ தெல்லா நீயே யென்
றிடலு—மேரார் சூரவ வெப்படிநா
னவேனியையெல்லாமென்றான். யக.

ஆனானினைக்கிங்கேயா துதோன்று
கின்ற தறைதியெனக்—கோனேநா
ம ஞபமாய்க்கொள்ளுஞ்சுகந்தோன்
றுகின்றதென—வான லுலக மெவ்
விடத்தி னமைந்து தோன்றுகின்ற
தென—கோனே யுலகென் னிவனவி
னின்றே குலவித் தோன்று கின்ற
தென்றான்..... யஉ.

உரைத்த மொழிகேட் டுன்னிவன
வு வேறே வுலகம் வேறேநீ—யுரைத்
தி யென விவ் வுல கெதிரிட் டிறுகை
யுரல்வேறென்றோத—விருப்பவுலக

மாநாம ரூபம்விலக்கி நிவணவைப்பா
ர் — விருப்பி னென வப் படி பரர்க்
க விளங்கக் காணே னிவண வென்
றன்..... யந.

நிவணவைக் காணு விடநாம ரூப நீ
பாரொண்டுதப்—பிவணயப்படிபா
ர்த்திடப்பேரு முருவுங் காணேனெ
னவாணு—வினியந் நாம ரூபமாயில
கவ்வுலகே துரையென்ன—வெனது
நிவணவு தானே யவ்வுலகா யிலகிற்
றென்றுரைத்தான்..... யச.

வேறு, ஆந்நிவண வெங்கே தேச
ன்றுகின்றதிங் கறைதி யென்ன—ம
ன்னுமென் னிடத்தே தோன்றி வய
ங்கு கின்றதெனவாணு—லுன் னிவண
வதுதான் வேறே நீவேறே வுரைத்தி
யென்ன—வென் னிவண வாகை யா
ல்வே றன்று நான் றுணே யென்ற
ன்..... யரு.

நிவணவிவண நீக்கி நின்வணப் பா
ரொனப் பார்க்கி னென்வண — நிவண
வகன் றிடத்தே சோதி யாய்க் கண்
டே னிலவவாணு—னிவணவுநீயெவ்வி
தத்தாணுகவை நிகழ்த்திங்கென்ன

நிவண் வெவண் விடவே ருயே நிகழ்வ
தென்றுரைத்தான் பின்னும்... யகூ

உன்வண் நிபிரித் துநீயுன் நிவண் வி
வண் ப்பாரொன் றேதப்—பின்வண் ய
ப்படிநான்பார்க்கப் பிறங்கடு நிவண்
வைக் காணே—னென்னவானானீ யந்
த நிவண்வியா தியம்பு கென்ன—வந்
நிவண் வியாநுமென்வண் விட வெறு
மன்ற மென்றான்..... யஎ

ஏப்படி யென்னிற் றங்கத் திட
த்தினி லணிகலந்தா—னப் பேருந்
தங்கமன்றி யதைவிட வேறுமன்றி
யொப்பில் கற்பிதப்பட்டோங்கியு
றைதல்போ நிவண்வுமென்னிற்—க
ற்பிதமாகுமென்று கழறினன் கழற
வாசான்..... யஅ

ஆளு லந் நிவண்வு வேறே சத்தை
யோ வறைதியென்னக்—கோணே
யென் சத்தைகொண்டே குலா வுறு
கின்றதென்ன—வாளுற் றேன்று
வதெல்லாம் யா தறைதி யிங் கென்
னப் பின்னங்—கோணே தோன்று
வதெல்லா நானே யெனக் கூறினா
னல்..... யகூ

நா முனமே யெல்லா நீ யென்று
சொன்னோ நன்றாக— வேமுற வுனக்
கப் போதங் கையமாத் தென்றி
ற் றிப்போ—தாமெலா நானேயெ
ன்றிங் கறைந்தது திரிவோ நன்றத்
தோமறப்பாரொன்றோதப்பார்த்
துப்பின் சொல்வான் மாணன். உய.

வேறு முன்னமுது திரிவா லெல்
லா நானெப்படியாவே நென மொ
ழிந்தேன்—பன்னு மருட் குருவே நி
ன்னருளாலே திரிவு பண்ணிக் கொண்
டிருந்து—துன்னிய வஞ்ஞாந விரு
ள் போய்த் துணிவா லெல்லா நா
னெனவேகண்டே—னென்னவுவனக்
கண்டவிடத் ததுபவ மெப்படியி
ருந்த திசைத்தி யென்றான்... உக.

அகண்டா கார-தை மய மாய்ச் சு
ட்டிற்றந்த சுகாதீத மாயே யோங்கி
புக்கல் பழுதை யிடத்தினிற் பா
ம் பொருபோது மில்லாது பொலி
தல்போலப்—பகருலக முயிர்பர
மென்றொருபோது மிலவாகப் பரந்
தசோதித்—திகழொளி நிற்கின்ற த்
துபவ மெவனக் கண்டிடத் தெனவே

தெளிந்து சொன்னான்..... ௨௨.
 ஆகினிதே தற்சொருப முத்தியி
 திற் கலக்கமில்லா துமைந் து நீயுந்—
 தேகபதநத்தின்பரியந்தநி ந்பராயாக
 வெனத் தெளியக் கூறி—யோகையு
 நிம்முத்திநீ யானத் தற்குக்குறி நா லு
 முரைத்தி யென்ன—வாகுறு தன் ன
 துபவத்தின் படிமற் றந் நான்கையுந்
 தான்வகுத்துச் சொல்வான்.. ௨௩.

வேறு. பாரோர் புகழெந்தேவே
 நால் விதமாப் பகரு முலகெ் னிட
 த்—தாரோபிதமவ் வுலகு சங்கற்பத்
 தையுண்ட யதவ் வுலக—மேராரதிட்
 டானமதாய வென்வணவிட வேறன்
 றென்று—சீராக் காணுத் திரிவினாற்
 செநந மரண மெனக்கென்றும். ௨௪.

எல்லா நானே யென் றறியிற் ச
 நநமரணமியலயென் றும்—வல்லே யி
 ந்தப் படிமற்றை நான்கு மொருநீ வ
 ழங்கருளாற்—ஒருல்லோ யெனக்கி
 ங்கதுபவமாய்த் தொன்றிற் றென
 த்தன் னடி பணிந் த —நல்லேர் மா
 ணன் முகநோக்கி நவில்வா னருளார்
 மெய்க் குரவன்..... ௨௫.

நலதுகேளெம் மதுபவமு மிது
வேசுருதி முடிவினிலே — சொலுவ
திதுவேயுன்னுடைய சுவாது பவமு
மிதுவாயி—னெலியில்பவம் போக்
குபதேச சித்தாந்தமு மீதிதிற் கலங்
கா—தலந் நமர்ந்து வாழ்வா யெ
ன்னுசா னுசியதைந் தனனே. உள்,
ஆதலா லிம் மார்க்கமே யுடனே
பவத்தைய நப்போக்கித்—திதிரத்
தற் சொருப முத்தி சிறப்பி னளிப்
ப திகைமன்ன — மோது குரவன்
பேரருள்கொண் டெவந்து துணிந் தி
ங் குரைத் தடியேன்—சோதிசேரன்
னவனடியிற் றெழுது வாழ்ந் தேன்
வாழ்ந்தேனே..... உள்.

உபதேச சித்தாந்த விளக்கம்
முற்றியது.

—பயபா—

முத்தி முடிவு.

சித்தமய னிங்கிச் சிவத்தோ டிரண்
டறவே—யொத்துடனாய் நிற்கு மு
பாய மருள்—வித்தகமா—முத்தி மு

மீலோத முருகற்கு முத்தவருளத்
திருகன்ற ளகம்வைப்பாம். காப்பு.

பரஞ்ஞெ பகையைப் பணிஞ் வாங்
கணைசன் பதாம் புயம் பற்றுவா
மேழிலார் — தரு திருமுருக வேள்
பதம் வழத்தித் தாழ்ஞ்வாங் கயிலை
காத்தருளுந் — திருவுறு நந்தி முதற்
ஞரவர்க டாள் சிரமிசை யணிஞ்வாம்
பொருள் — மருவருட் குருவாஞ் சிதம்
பர தேவன் மலரடி நிவண் திடரோ
ழிப் பாம்.

நின் னிவண் வொழிவின் மன்னிடு
ஞ் சொருப நிலைய தே முத்தியின் மு
டிவேன் — நென்னருட் குரவ னென்
னிவண் வகற்றி யெனக் கருண். முத்தி
யின் முடிவைப் — பின்னு மந். நிவண்வு
கொண்டு நான் புகறல் பெரு மருத
துவஞ்ஞெ குருடன் — நன் குரு டக
ற்றிக்கோலொழிப்பவும்பின் னுணக்
கோல் கைக் கொளல் போலும். உ.

அருவதா யகில் காரண மாகி யந
ந்தவா நந்தமா யதிவா — யொருவி
ல் பூரணமாய் நித்த மாய்ச் சத்தா
யோங்குறு சத்தமாய் மாயை — தரு

குறி குணங்க ளென்றுமில் லதுவா
ய்ச் சாற்றும்வே தர்கமத்தளவாய்ப்
—பொருவில்பே ரொளியரம் பரம்
பொருடமியேன் புணர் பவம் போ
க்குவான் முயன்றே..... ந.

தெரு ளுரு னுருவாக் கொடு திரு
நாமஞ் சிதம்பர தேவெனப் புலிந்
தேர்—தருதிருப் போரார் தனிலெ
ழுந்தருளித் தமிய னென்பவம்வெரிஇ
யடிதாழ்ந்—துருகியேத் திடத்தன்
னடிமுடிசூட்டி யொளிவள ரத்தமத்
தகஞ்சேர்த்—தருளிஞற் பவந்தீர் த
ரமுத்தி முடிவை யறைஞ்ஞங் கேட்
டியென் றருள்வான்..... ச.

ஞாதுருஞ்ஞாந னேய மென் றுலகி
னவின்மறை யாகமங் கலிக—ளேர்
துறு மவற்றின் ஞாதுருவாவ துண்
ர்வுதா னென்பதை மறந்து—பேத
மர் முடவலத் தா னெனக் கருதிப்
பெரும்பொருட் சார்புயிர்ச் சார்பு
ந்—தீதினித் தியமாக் கொண்ட வத்
தைகளுட் சென்றுழல் கின்ற வான்
மாவாம்..... ந.

கலிகளி னியம்பு ஞாநமா வதிவண்

கழுநீய ஞாநுரு வென்னு — மவலிவு
 னு மான்மா வாயவன் மனனோ டழு
 நீதிஞா நேந்திய மென்னு — மிலகு
 மெய் வாய் கண் மூக்குறு செவியி
 னிடத்த தாய் நின் னுறுபுலவன் — நல
 னுறு விருப்பம் வெறுப்புமே யாக
 நாடலா மதன்பெயர் சிலவால். கூ.

விடய ஞாந மெனப் பொய் ய
 றி வென்ன விளங் கெதிர் விடய
 மே யென்ன — வடை தருநாம மிதுசு
 க துக்கத் தழுத்திமேற் பிறப்பிவன்
 க்கொடுக்குமட னுறுகொடும்பொ
 ய்ஞ் ஞானமா மிதவன் மருவு மெய்ஞ்
 ஞாநமாப் பந்தங் — கடிதரு துரிய
 ஞாநமாச் சொருப ஞாநமாக் கருத்
 வாக்ரதால். . . . . எ.

பன்னின் ஞேய மாவதுபூத பௌ
 திகமாம் பதார்த்தங்க — என்னவை
 மொழியி னெதிர் விட யங்க ளா
 குமா லவற்றிற்கே யன்றித் — துன்
 னுறு சிவமா கியவறிவினுக்குஞ் சொ
 ல்லுவர் ஞேயமென்றொருபே — ரின்
 னதென் னென்றி மயங்கவல யுணர்தி
 யிவைபுகத்தஞ்சுத்தமெனவே. . அ.

ஐதுமிஞ் சேய ஞாநஞா தருவு
மொழித்திடிற் பிறப்பும்விட்டொ
ழியும்—பேதுறுமிந்தத் திரிபுடி த
வணநீ பிடித்திடிற் பிறப் புணப் பி
டிக்கு—மாதலா லோதுந் திரிபுடி த
வணநீ யகன் றுயர் சொருப ஞாநத்
தைக்—கோதற வடையச் சூழ்ச்சியு
ங் குறுக்கிக் கூறுதுங் கேளெனக்
கூறும்..... கூ.

வேறு. ஞாதுருவெனுமான் மாநீ
நவின்மனனேடுங் கூடி—யோதுக
ண்ணிடமாநின்றிங் கொருவெள்ளிப்
பணத்தைப் பார்க்கக்—கோதுறு
கருக்கன் வெள்ளி யாயிற் கூர் தரு
வெறுப்புந்—தீ தினல் வெள்ளியாயி
ற்செறி விருப்பமுமாய் நிற்பை. ய்.

இதவணநீ விட்டிமற் றென் றெதி
ருறக் கண்டபோதுங்—கதுமென
முன்னம்போலக் கருதிருவிவையாய்
நிற்பை—சிறையி ரண்டிடமும் பெ
த்த திசையுனக்குணர்ந் து கொண்ணீ
—மதிதருபந் தந் ந்துமிட மிப்பால்
வகுப்பன் கேட்டி..... யக.

முன்னர்க் காண் பணத்தை விட்

உவிடத் திற்கு மொழி மற் றென்
 றையுன் னிப்பின் காணப் போகு
 மிடத்திற்கு மிடையிலே யுன்— நன்
 மன னெடுகண் ணென்று சாற்றுமிந்
 திரிய மில்லா— துன் னெதிர் விட
 ய மாகத் தோற்று மப் பணமு மில்
 லா..... யஉ.

ஆதலால் விருப்பினோடு வெறுப்
 புமங்கவணியவில்லா—யோது முப்
 புடியும் போய துரையுணர்வி றந்து
 நின்ற—சோதிசேர் சொருபந் தா
 னே துகளற விளங்கா நிற்கு —மே
 தமிழினியத் தர் மவ் விட முத்தி முடி
 வா மென்றும்..... யங.

ஒரு பொரு ணிவணவு போய்ப் பி
 ன் ஒருபொரு ணிவணவா முன்னர்
 —மருவிடை வெளியிலேயுன் மனமி
 லா யாகையாலே— சொருபந் தானா
 ய்த்தோன்றுந் தொல்ல மனங் கொ
 ண்டங்குன்னி — ஒருதிரி புடியு மு
 ண்டா யொழியு மச் சொருப மென்
 றும்..... யச.

மன்னிரு பொருளி னுப் பண் மன
 மிற்வோங்கு மேலாய்த்—துன்னு ம

சொருபந் தன்வணத்தொலிந் தொழி மனந்தழிஇப் பின்—னுன்னி யங்கெதிரிட்டுப் பார்த் துறுதுயர்க் ககடல் வீழ்ந் தேங்கா—தந் நடு நிவலையெச்சுட்டா தழுந்தலே சொருபமென்றும்..... யரு.

ஒருபதந் தவணப்பதம் பார்த் துலையடுமடிசிற்கெல்லா—மருவுமப் பதம்தாயேமதித் துணர்வார்கள்போலப்—பெருகுகட் புலனி னீற்றிற் பிறங்கிய சொருபமற்றும்—விரிபுல புலனி னீற்றும் விளங்குதக் காண்டி யென்றும்..... யகூ.

உருவ நாமம் பொய் யென்றே யொருவிடிற் புலன் போம் போனான்—மருவுறு பொறிபோம் போனால் வளர் கரணம் போம் போனால்—விரிகலாதிகள் போம் போனால் விளங்குகத்தழும்போழுற்று—மொருவிடஞ் சொருபமென்றே யுரைதருமிடமஃ தென்றும்..... யஎ.

அற்புது மாயைதந்த வளவிறத் துவங்கணிங்கி—மற்பெறுமலம தென்னும் வல்விருளகன்றுமேலாஞ்—சி

ந்பர வெளியிற் போதந் தீர்ந்து சு
ட்டற நிற்பா யேற் — நற்பரமா
வையென்று சாற்றிட முமதே யெ
ன்றும்..... யஅ.

கயிற்றினி லரவுங் கட்டைக் கள்
ளனும் போல மாயை—மயக் கறன்
முத்தி யென்னும் வைதிக முடிவு மா
ன்மா—முயற்சி போய்ச் சுகாதீதத்
துண் மொழிதமோ மயம் போற்
போத—மயர்த்தன் முத்திய தென்
றோதா கம முடி வுமதே யென்று
ம்..... யகூ.

திராயறு நீர்போற் சிந்தை தெ
ளிதன்மும் மலங்க ணீங்கல் — கரை
வுறத்தேய்ந் துதேய்ந் தொன்றாதன்
முப்பாழ்கடத்தல்—புராயறு சாக்
கிராதீதந்திரி புடியும் போக்கல்—வ
ரைவுறு முத்தி யென்ன வழங் கிடங்
களும் ஃ தென்றும்..... உய.

சகலகேவலங்கணீங்க றகுமனோல
யமாயே ரங்கல்—பகர்சுகா தீத மா
தல் பயி லுமுக் குற்றந்தீர்த — விக
ஹ வெனதியா ரென்னுமிருஞ் செ
ருக்கறுத்தலின்ன — தகவுறு முத்தி

யென்றே சாற்றிடங் களும் ஒத்தெ
ன்றும்..... உக.

சஞ்சல மில்லாக் சித்தந் தான் சுத்
த சிவமா யோங்கல் — விஞ்சயிர்க்
கரணங்கெட்டு வெறுஞ்சிவ கரணமா
த—றுஞ்சுறு பாவநாத் தஞ்சுமா வி
ருத்த வின்ன—வெஞ்சுறு முத்தி யெ
ன்றே யியம் பிடங் களும் ஒத்தென்
றும்..... உஉ.

இன்னமும் பலவா நூல்க ளியம்பி
டு முத்தி யெல்லா — மந் நடு நிவரியி
னோங்கு மதுபவ் மாதலாலே—சொ
ன்னமந் நிவலிக்கு நாமந் தொகுமுத்தி
முடிவென்றித்தை— யுன் னது பவத்
துங்கண்டே யுறுபவ மொழிதி யெ
ன்றும்..... உங்.

முத்தியின் முடிவ் தன்றி மொழி
யின்மே வில்லிய ராகுஞ்—சித்தமந் நி
வலியே யன்றித் தெளியின்வே தில்
வலியாகும்—வைத்திடு பவங்கள் போ
க்கும் வகையுமீ தன்றி யின்றொஞ் — ச
த்தியஞ் சொன்னோ மாங்கே தளர்
வற வுறைதி யென்றும்..... உச.

இன்னணம்பலவா ற்றொனு மெங்கு

ருநாதன் றேற்றித்—துன்னுமந் நடு
 நிலைக்குட் டியர நவெவனயி ருத்தி—
 மன்னிடுஞ் சொருப மாக்கி மவி பவ
 மொழித்தானன்னோன் — பொன்ன
 ருள் வாழியான் ட பூங்கமலத் தாள்
 வாழி..... உரு

முத்திமுடிவு முற்றியது.

—பயண—

உபதேச வொருபா வொருபது.

—பயண—

ஐயனாந் தருத் திரோசனுஞ் சிவனா
 நப்பேர் — மெய்யனுங் கச்சி யப்ப
 விமலனுந் தவப்ரகாசத் — துய்யனு
 ஞ் சிதம்பரப் பேர்த் தோன்றலே
 நீயென்றேத்தப் — பொய்ய னேன்
 பவம்போ மாறுபுக லுமச் சொருப
 வாழ்வே..... க

வாழ்ந்திடு முயிர்க ளெல்லா மருவு
 மும் மலத்தினாலே — யாழ்ந்திடும் பி
 றவிதன்னி லம்மல முன்னுந் நங்கிற்—
 சூழ்ந்திடும் பிறவி நீங்கிச் சொருப
 மே தானாய் நிற்கும் — வீழ்ந்திருண்

மலங்க ணீங்கு!ம் விரகிவண் விளம்பக்
கேட்டி..... உ.

கேட்டிநீ விவணியினுலே கிளர்ந்
தெழு முடல மத்தா — லீட்டிய வி
வண்பின் னுண்டா மிறையவ னருவா
யன்றி—நாட்டிய தொன்னுநாயி
வெயென நாடிக்காணி—னீட்டிய க
ன்ம மாயா மல மிவை நீங்கு மென்
ருன்..... ௩.

நீங்கிடு மலமிரண்டு நின் செய லக
ன்றலென்று — யோங்கிடு மருளின்
செய்தி யுண்மை தேர் தரச் சொல்
லென்னத்—தூங்கிடு காவலநீநின் செ
யலிலா துறைதலாலே —வீங்கிடு ச
கலச்செய்தி விவாப்பதிங் கருளென்
றோ..... ச.

ஓரினஞ்ஞாநங்கால்போமுலகிவண்
வேருக் காணிற் — சாருட றவண்
வேருகத் தனித் தறிந் திடிற் போம்
பாதி—சீரிய வறிவன் சாட்சி நானே
னத் தெளி முக்கால்போ — நேரிலச்
சொருபமாகி நிற்பின்முற்றும்போ
மென்றான்..... ௩.

போமல முழுது நீயே பொற்பு

று சொருபமேயா — யேமுற நிற்பையாயி னென்றருள் செய்தாயா னே—காழுறு சொருபமே யாய்க் கலங்கிடா துறைதலெவ்வா—ரும தையருளிச் செய்யாயருணிறைதே வே யென்ன..... கூ.

தேவருள் செய்வானீ முன் றெரி பொருடவண்விட் டொன்றைத் — தாவுமுன் னிடையிற் றேன்றுந் தனிப் பெருஞ் சொருபந் தன்வண் — மேவிச் சுட்டகன்று நின்றால் விளங் குவை சொருப மேயா—யோவிடு மலங்கொல்லா முண்மை வீடுறுவைதி ண்ணம்..... ஏ.

திண்மை யென் றுரைக்கு முத்தித் திறனெலா முணரினிந் த — யுண்மை யுளடங்கிநிற்கு முணருமா றுணர்ந் துதேறித் — திண்மையாய்ச் சலநமி ன்றிச் செறிதரு சொருப மேயா — யுண்மையாய் நின்றி நீங்கு முன் பவ மென்று பின்னும்..... அ.

என்றுநான் கேவனென்று மென்று நா னுயிரோ யென்று—நன்றியில் பகவே யென்று நவின் நிடுகையினால்

யானே — வென்றி கொள் சொருப
மேயாய் வினங்குவ தெவ்வா றென்
று — துன்றிய வையங் கொள்ளேல்
சொருபநீ யாதல் செப்பும்..... கூ.

செப்புறுமாயையாலே சீவனீ மா
யை நீங்கி—ஒருப்பறு மீசனீயா மு
யிரொனல் கன்மத்தாலே — தப்புறி
ற் கன்மங்கர்த்தாதனிமலபந்தத்தா
லே—துப்பறு பசுநீபோனாற் சொ
ருபநீ யென்ற வனையன்..... டி.

முற்றியது.

உபதேச சித்தாந்த விளக்க முத
விய மூன்றாம் திருப்போரூர்ச் சிதம்
பர சுவாமிகளுபதேசித்த முறையிற்
செய்யப்பட்டன வாம்.

திருமேவு கச்சிச் சரவண தேவன்
செவ்வாய் மலரின்—வருமோ ருரை
தவணக் கேட்கிற் பவத்துயர் மாற்
றுதல் செய்—திருநாழிக்கீர முரியா
கக் காய்ச்சி யிறக்கிய பின்—ஒரு
நாழிக் கண்டையிட் டுண்பதுபோ
லின்ப முற்றிடுமே.

இது சரவணதேசிகர் குமாரராகிய
மணியப்ப முதலியார் சொல்லியது.